

Sygn. akt VP 1/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Wilga

Protokolant: Katarzyna Gajewska

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2013 r. w Legnicy

sprawy z powództwa P. A.

przeciwko (...) Sp. z o. o.

o zapłatę

I. powództwo oddala,

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

Powód P. A. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o. o. w D. kwoty 95 832 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, iż zgodnie z § 2 pkt 7 umowy o pracę pracodawca zobowiązany jest do wypłaty pracownikowi odszkodowania umownego w wysokości sześciokrotnego miesięcznego wynagrodzenia w części stałej, w przypadku rozwiązania umowy o pracę z innych przyczyn niż określone w art. 52 § 1 Kodeksu pracy.

W przedmiotowej sprawie stosunek pracy ustał na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 Kodeksu pracy tj. w drodze wypowiedzenia umowy przez pracownika, wobec czego nie została zrealizowana negatywna przesłanka w postaci rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę z winy pracownika, która wyłączałaby uprawnienie powoda do wypłaty mu odszkodowania w dochodzonej kwocie.

Strona pozwana (...) sp. z o. o. w D. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa. Twierdziła, iż warunek wypłaty odszkodowania przewidzianego z treści § 2 pkt 7 umowy o pracę powoda został wprowadzony niezgodnie z obowiązującymi przepisami kodeksu pracy. Umowa mająca w sobie czynność prawną sprzeczną z zasadami współzycia społecznego nie jest z mocy prawa ważna (art. 58 kc). To powód dążył do rozwiązania umowy o pracę i to wyłącznie po to aby otrzymać odszkodowanie co odpowiada sytuacji przewidzianej przepisem art. 93 § 2 kc. Nie takie zaś cele przyświecały pracodawcy powoda gdy zawierał z nim umowę o pracę niezgodną z kodeksem pracy i zasadami współzycia społecznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód podjął zatrudnienie u strony pozwanej od 1 stycznia 2006 roku. Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31.12.2012 roku za wypowiedzeniem dokonany przez powoda (niesporne).

Przed zatrudnieniem u strony pozwanej powód miał atrakcyjne zatrudnienie w innej konkurencyjnej firmie. Strona pozwana zaproponowała powodowi nawiązanie stosunku pracy. Zaproponowane warunki były korzystniejsze niż warunki dotychczasowej umowy o pracę powoda. Powód zdecydował się je przyjąć. W umowie przewidziano m. in. wyższe niż w kp odszkodowanie w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę.

d: przesłuchanie powoda (zapis 9 minut 25 sekund

11 minut 30 sekund)

d: przesłuchanie strony pozwanej (zapis 22 minuta)

Zawierając umowę o pracę jej strony dążyły wspólnie do zabezpieczenia interesu powoda na wypadek jej rozwiązania przez stronę pozwaną.

d: przesłuchanie pozwanego (zapis 21 minuta)

W łączącej umowie o pracę znalazł się zapis § 2 ust. 7 o treści: Pracodawca jest świadom, iż Pracownik aby podjąć zatrudnienie u Pracodawcy, rozwiąże korzystną dla siebie umowę o pracę z dotychczasowym pracodawcą. Biorąc powyższe pod uwagę, w przypadku rozwiązania umowy o pracę z innych przyczyn, niż określone w art. 52 § 1 Kodeksu Pracy, Pracodawca wypłaci Pracownikowi odszkodowanie umowne w wysokości sześciokrotnego miesięcznego wynagrodzenia w części stałej.

Sześciokrotne stałe wynagrodzenie powoda osiągnięte u strony pozwanej wyniosło 95 832 zł (niesporne).

Sąd Okręgowy zważył.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie strony pozostały w sporze co do faktycznej normatywnej treści zapisu § 2 pkt 7 umowy o pracę z dnia 1 stycznia 2006 roku.

Ten fragment umowy otrzymał następującą formę: Pracodawca jest świadom, iż Pracownik aby podjąć zatrudnienie u Pracodawcy, rozwiąże korzystną dla siebie umowę o pracę z dotychczasowym pracodawcą. Biorąc powyższe pod uwagę, w przypadku rozwiązania umowy o pracę z innych przyczyn, niż określone w art. 52 § 1 Kodeksu Pracy, Pracodawca wypłaci Pracownikowi odszkodowanie umowne w wysokości sześciokrotnego miesięcznego wynagrodzenia w części stałej.

W toku sprawy powód interpretował go w ten sposób, iż skoro do rozwiązania umowy o pracę nie doszło z przyczyn uzasadniających zastosowanie art. 52 § 1 kp to przysługuje mu prawa do przewidzianego w nim odszkodowania w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia za pracę w części stałej.

Strona pozwana twierdziła natomiast, iż prawo do odszkodowania uzależnione było dodatkowo od tego aby rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło przez pracodawcę.

Strony pozostały więc w sporze co do faktycznej treści zawartej umowy o pracę.

Zgodnie z art. 65 § 2 kc w umowach należy raczej badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Przepis ten ma zastosowanie również do oceny umowy o pracę łączącej strony do dnia 31 grudnia 2012 roku (art. 300 kp).

Cel i zamiar jaki przyświecał stronom przyjmującym regulację § 2 pkt 7 umowy z dnia 1 stycznia 2006 roku strony umowy przynajmniej częściowo zapisały w jej treści. Wynika z niej świadomość strony pozwanej konieczności zabezpieczenia w większym niż przewidują ogólne przepisy prawa pracy stopniu interesu powoda w zakresie ochrony trwałości zawartej umowy o pracę. Powód bowiem, pozostając w zatrudnieniu na korzystnych warunkach, rezygnował

z niego celem podjęcia pracy u strony pozwanej. Dążył z tego powodu do uniknięcia sytuacji, w której po dobrowolnej rezygnacji z dotychczasowego zatrudnienia mógłby utracić również zatrudnienie u strony pozwanej na skutek jej działań i pozostać tym samym bez dochodów. Zabezpieczeniu interesu powoda miał służyć przewidziany w § 2 ust. 7 umowy obowiązek wypłacenia powodowi odszkodowania w sytuacji rozwiązania umowy o pracę (z innych przyczyn niż przewidziane w art. 52 § 1 kp). Konieczność wypłaty takiego odszkodowania miała z jednej strony powstrzymać stronę pozwaną przed rozwiązaniem umowy a z drugiej odszkodowanie, w sytuacji jej rozwiązania, zabezpieczać miało potrzeby powoda, dając mu czas na poszukiwanie pracy.

Strony nie przewidywały przy zawarciu umowy obowiązku wypłaty odszkodowania przez stronę pozwaną w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez powoda. W tym zakresie Sąd dał wiarę twierdzeniom strony pozwanej. W ocenie Sądu są one logiczne i uzasadnione okolicznościami, w których doszło do zawarcia umowy. W tym czasie nie rozważano jej rozwiązania przez powoda, a szczególnie na warunkach podnoszonych przez niego w toku sprawy. Sam powód słuchany w charakterze strony początkowo twierdził, iż umowę uważał za korzystną m.in. z tego powodu, iż przewidywała odszkodowanie w przypadku rozwiązania umowy przez pracodawcę. Dopiero później na pytanie pełnomocnika strony pozwanej wskazywał, iż odszkodowanie to, w jego opinii przysługuje mu zarówno wtedy, gdy pracodawca rozwiązywał stosunek pracy jak i wtedy, gdy powód sam się zwolnił.

Takie rozumienie zapisu § 2 ust. 7 umowy nie jest uprawnione. Klóci się z zasadami logicznego rozumowania oraz zdrowym rozsądkiem, którym strony niewątpliwie strony kierowały się zawierając umowę w dniu 1.01.2006 roku. Strona pozwana nie mogła bowiem brać odpowiedzialności (poprzez wypłatę odszkodowania) za działania samego powoda – zupełnie od niej niezależne.

Odszkodowanie zarówno na gruncie odpowiedzialności kontraktowej (art. 471 kc) jak i deliktowej (art. 415 kc) jest świadczeniem mającym stanowić rekompensatę szkody. Zobowiązaniem do jego zapłaty jest z reguły podmiot, którego działania lub zaniechania spowodowały jej powstanie. W przypadku kiedy szkoda jest rezultatem wyłącznie działań osoby poszkodowanej odszkodowanie nie przysługuje.

Powód niewątpliwie nie był zobowiązany do pracy u strony pozwanej przez bliżej nieokreślony okres bez swojej woli. Mógł w każdej chwili wypowiedzieć łączącą strony umowę o pracę korzystając z wolności pracy. Korzystanie ze swojego prawa przez powoda w tym zakresie nie może być jednak powiązane z obowiązkiem strony pozwanej wypłaty odszkodowania. Obowiązek taki nie wynika ani z ogólnie obowiązujących przepisów prawa, ani z zawartej przez strony umowy. Wykładnia jej § 2 ust. 7 dokonywana w pozwie i ostatecznie w toku sprawy przez powoda nie zasługuje na aprobatę w świetle uwag poczynionych wyżej jako dokonana wyłącznie celem próby uzyskania nienależnego odszkodowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy powództwo jako nieuzasadnione oddalił.

O kosztach orzekł na podstawie art. 98 kpc i § 6 pkt 6, § 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.